

De
Wonderlijke
Vertellingen

CHARLES
PERRAULT

Inhoud

De schone slaapster in het bos.....	6
Blauwbaard.....	20
Assepoester.....	28
Riket met de Kuif	38
Klein Duimpje.....	48
De gelaarsde kat	58
Ezelsvel	66
De dwaze wensen	85
Griselda	90
Roodkapje	114

Voorwoord

De naam Charles Perrault roept onmiddellijk een wereld op van betovering, tijdloze wijsheid en onvergetelijke figuren. Hoewel zijn verhalen meer dan drie eeuwen geleden voor het eerst werden opgetekend, blijven zij tot op de dag van vandaag een essentieel onderdeel van ons collectieve culturele erfgoed. Perrault wist als geen ander hoe hij de rijke traditie van mondelinge vertellingen kon omvormen tot literaire kunstwerken die generaties lezers hebben betoverd.

De Wonderlijke Vertellingen brengt een verzameling van zijn bekendste en meest geliefde sprookjes samen. Verhalen als Roodkapje, Doornroosje, Assepoester en De Gelaarsde Kat vormen niet alleen de basis van talloze moderne adaptaties, maar weerspiegelen ook Perraults bijzondere vermogen om het magische met het morele te verbinden. In zijn vertellingen schuilt altijd een diepere boodschap, vaak verpakt in subtiliteit, humor en scherpe observatie van de menselijke natuur.

Wat deze verhalen zo uitzonderlijk maakt, is hun eenvoud én hun diepgang. Ze spreken zowel tot kinderen die zich laten meevoeren door het wonderlijke, als tot volwassenen die de verborgen symboliek en het historische kader herkennen. Perraults stijl is helder, verfijnd en doordrenkt met de elegantie van de Franse zeventiende eeuw, maar zijn thema's — moed, vindingrijkheid, gevaar, verleiding en rechtvaardigheid — zijn universeel en tijdloos.

Met deze Nederlandse editie nodigen we de lezer uit om opnieuw de magie van deze klassieke verhalen te

herontdekken. Moge De Wonderlijke Vertellingen niet enkel nostalgie oproepen, maar vooral opnieuw laten zien hoe krachtig en levend de verbeelding kan zijn. Zoals alle grote literatuur blijft ook Perraults werk een bron van verwondering — een poort naar een wereld waar het fantastische en het menselijke naadloos in elkaar overvloeien.

De schone slaapster in het bos

Er waren eens een koning en een koningin die zo bedroefd waren dat ze geen kinderen hadden, zo bedroefd, dat het niet te zeggen was. Zij gingen naar alle badplaatsen en bronnen van de wereld; geloften, bedevaarten, van alles werd er geprobeerd, maar niets hielp. Eindelijk werd de koningin toch zwanger en kreeg een dochtertje. Er werd een prachtig doopfeest gehouden, waarbij de kleine prinses alle feeën die er in het land te vinden waren als peettante kreeg (het waren er zeven) met de bedoeling dat ieder van hen haar een gave zou geven - wat in die tijd de gewoonte van de feeën was - zodat zij daardoor later alle volmaakte eigenschappen zou bezitten die men zich maar denken kan.

Na de doopplechtigheid ging het hele gezelschap weer naar het paleis, waar er voor de feeën een groot feestmaal was aangericht. Voor elk van hen werd er een prachtig bestek neergelegd, met een massief gouden etui, waarin een lepel, een vork en een mes van fijn goud zaten, bezet met robijnen en diamanten. Maar toen ieder zijn plaats aan tafel innam, zag men opeens een oude fee binnenkomen, die niet uitgenodigd was, omdat zij al langer dan vijftig jaar niet meer uit haar toren was gekomen, zodat iedereen dacht dat zij dood was, of betoverd. De koning liet ook haar een bestek geven, maar hij zag geen kans meer om er ook een etui van massief goud bij te doen, zoals bij de anderen, want daarvan had hij er maar zeven laten maken, voor de zeven feeën. De oude dacht dat zij veracht werd en gromde binnensmonds een paar bedreigingen. Een van de jonge feeën, die vlak naast haar zat, had dat gehoord en vreesde dat zij de een of andere nare gave aan de prinses zou geven; zodra men van de tafel was opgestaan verborg zij zich daarom achter het wandkleed, zodat zij als laatste aan de

beurt zou komen, dan zou zij misschien het kwaad, dat de oude gedaan had, nog kunnen herstellen, voorzover het mogelijk was.

Ondertussen waren de feeën begonnen om hun gave aan de prinses te schenken. De jongste gaf haar als geschenk, dat zij de mooiste vrouw van de wereld zou worden, de tweede, dat zij geest zou hebben als een engel, de derde, dat zij alles met een volmaakte bevalligheid zou doen, de vierde, dat zij perfect zou dansen, de vijfde, dat zij zou zingen als een nachtegaal, de zesde, dat zij allerlei instrumenten uitstekend zou kunnen bespelen. Toen de beurt aan de oude fee kwam, zei zij, terwijl zij haar hoofd schudde, maar meer van kwaadheid dan van ouderdom, dat de prinses haar hand aan een spinrokken zou bezeren en dat zij daaraan zou sterven.

Bij deze vreselijke doopgift stond het hele gezelschap te rillen en niemand kon zijn tranen bedwingen. Op dat moment kwam de jonge fee van achter het wandtapijt te voorschijn en sprak met verheffing van stem deze woorden: "Stelt u gerust, koning en koningin, uw dochter zal er niet aan sterven; weliswaar heb ik geen macht genoeg om alles wat mijn oudere zuster gedaan heeft, weer ongedaan te maken; de prinses zal haar hand aan een spinnewiel verwonden, maar in plaats van eraan te sterven, zal zij alleen maar in een diepe slaap vallen, die honderd jaar duren zal; aan het eind daarvan zal een koningszoon haar wekken."

Daar de koning wilde proberen om het ongeluk, dat de oude fee voorspeld had, te voorkomen, liet hij een bevel afkondigen, waarbij het, op straffe des doods, aan iedereen

verboden was om te spinnen met een spinnewiel, of zelfs maar zoiets in huis te hebben.

Na verloop van vijftien of zestien jaar, toen de koning en de koningin naar een van hun buitenverblijven gegaan waren, gebeurde het dat de prinses, die op een goede dag door dat kasteel dwaalde, van de ene kamer in de andere, tenslotte boven in een toren klom en terecht kwam in een klein opkamertje, waar een vriendelijk oudje aan een spinnewiel zat. Die goede vrouw had nog nooit van het verbod van de koning gehoord, dat er niet met een spinnewiel gewerkt mocht worden.

"Wat doet u daar, vrouwtje," zei de prinses.

"Ik ben aan het spinnen, lieve kind," antwoordde het oudje, die haar niet kende. "O, wat is dat aardig," zei de prinses. "Hoe doet u dat? Geef mij het eens, dan wil ik zien of ik het ook kan."

Maar nauwelijks had zij de spindel vastgepakt - zij was wat al te levendig en onbesuisd en trouwens, de voorspelling van de feeën beschikte het zo - of ze stak er zich mee in haar hand en viel bewusteloos op de grond. Het goede oudje wist zich geen raad en riep om hulp. Van alle kanten kwam men aansnellen; ze spenkelden water in het gezicht van de prinses, maakten haar keurslijfje los, klopten haar in de handen, wreven haar slapen met reukwater in, maar niets bracht haar weer tot het bewustzijn terug.

De koning, die op het lawaai naar boven was gekomen, herinnerde zich de voorspelling van de feeën, en daar hij wel begreep dat het zo moest zijn, omdat de feeën het gezegd hadden, liet hij de prinses in de mooiste kamer van

het paleis op een ledikant met goud- en zilverborduurwerk leggen. Men zou zweren dat er een engel lag, zo mooi was zij; want haar bezwijming had aan de frisse kleur van haar gelaat niets veranderd, haar wangen waren rozerood en haar lippen als van koraal, alleen haar ogen waren gesloten, maar men hoorde haar zachtjes ademen, en daaraan merkte men dat zij niet dood was. De koning beval dat men haar rustig moest laten slapen, tot de tijd gekomen was dat zij weer zou ontwaken. De goede fee, die haar het leven had gered door haar te veroordelen om honderd jaar te slapen, was in het koninkrijk van Mataquin, twaalf duizend mijl verder, toen het ongeluk met de prinses gebeurde; maar zij werd in een ommezien gewaarschuwd door een dwerg met zevenmijls laarzen (dat waren laarzen waarmee je met één stap zeven mijl kon afleggen). De fee vertrok onmiddellijk, en na een uur zag men haar aankomen, in een vurige wagen, getrokken door draken. De koning bood haar de hand bij het uitstappen. Zij keurde alles goed wat hij gedaan had, maar omdat zij een vooruitziende blik had, bedacht zij dat de prinses, als zij eenmaal zou ontwaken, het wel erg vervelend zou vinden om helemaal alleen in dat grote kasteel te zijn. En let nu eens op, wat ze deed. Zij raakte met haar toverstokje iedereen aan die er in het kasteel was (behalve de koning en de koningin), gouvernantes, hofdames, kameniers, edellieden, dienaren, hofmeesters, koks, koksmaatjes, loopjongens, schildwachten, hellebaardiers, pages en knechten; ook raakte zij alle paarden aan die er in de stallen stonden en de palfreniers, de grote waakhonden van de binnenhof en de kleine Pouffe, het schoothondje van de prinses, die naast haar op het bed lag. Zodra zij waren aangeraakt vielen ze allen in slaap, om

pas wakker te worden tegelijk met haar meesteres, zodat ze dan klaar zouden staan om haar te bedienen, wanneer ze het nodig had. Zelfs de braadspitten boven het vuur, die vol met patrijzen en fazanten waren, sliepen in, en het vuur ook. Dat alles was in een oogwenk gebeurd: de feeën hielden niet van treuzelen bij hun werk.

Toen kusten de koning en de koningin hun dierbaar kind, zonder dat zij daarvan wakker werd, en verlieten het kasteel, en zij verboden aan iedereen, wie dan ook, om het te naderen. Dat bevel was overbodig, want binnen een kwartier groeide er rondom het park een groot aantal bomen en struiken, bramen en doornhagen, die zo door elkaar gestrengeld waren, dat geen mens en geen dier er meer doorheen kon; men zag alleen nog maar heel in de verte de torens van het kasteel er boven uit steken. Iedereen was er van overtuigd dat de fee dit kunststuk had gedaan, opdat de prinses, terwijl zij sliep, geen last van nieuwsgierigen zou hebben.

Na verloop van honderd jaar was de zoon van de koning, die er toen regeerde (en die uit een ander huis stamde dan de slapende prinses) in die streek aan het jagen en hij vroeg wat dat voor torens waren, die hij boven de toppen van een groot, dicht woud zag uitsteken. Iedereen gaf hem een ander antwoord, net naar gelang hij het had horen vertellen; de een zei dat het een oud kasteel was waarin het spookte; de ander, dat alle tovenaars uit de streek er de heksensabbat hielden. De meest gangbare mening was, dat er een menseneater woonde en dat hij er alle kinderen heenbracht, die hij maar te pakken kon krijgen, om ze er op zijn gemak op te eten, zonder dat men hem achterna kon gaan, want hij

alleen was in staat om zich een weg door het bos heen te banen. De prins wist niet wat hij ervan geloven moest, totdat een oude boer het woord nam en zei: "Prins, al meer dan vijftig jaar geleden heb ik iemand tegen mijn vader horen zeggen, dat er in dat kasteel een prinses was, zo schoon als men er nog nooit een gezien heeft, die moest er honderd jaar slapen en zou dan gewekt worden door een koningszoon, voor wie zij bestemd is."

Bij deze woorden stond de jonge prins meteen in vuur en vlam; hij was er heilig van overtuigd dat hij een zo heerlijk avontuur tot een goed einde moest brengen en, door liefde en eerezucht gedreven, besloot hij om onmiddellijk te gaan kijken wat er aan de hand was. Nauwelijks was hij bij de zoom van het bos gekomen, of al die grote bomen, braamstruiken en doornhagen weken vanzelf uit elkaar om hem door te laten. Hij liep naar het kasteel toe, dat hij aan het einde van een grote laan zag liggen, en ging er binnen. Het verbaasde hem wel een beetje, dat geen van zijn dienaren hem had kunnen volgen, maar dat kwam, omdat de bomen weer naar elkaar toe waren gegaan, zodra hij voorbij was. Maar hij ging onverschrokken verder, want een jonge en verliefde prins is altijd dapper. Hij kwam in een grote voorhof, en alles wat hij er ontwaarde, deed hem de haren te berge rijzen. Er hing een stilte als van het graf en overal waar hij keek zag hij het beeld van de dood, niets dan lichamen van mensen en dieren die op de grond lagen en dood waren, naar het scheen. Maar aan de puistige neuzen en de rode gezichten van de wachters kon hij wel zien, dat zij alleen maar sliepen, en aan hun bekers, waar nog een paar druppels wijn in zaten, merkte hij dat ze onder het drinken waren ingeslapen.